

antage det Forslag, som Børnekommis- sionen har stillet.

Maa jeg til Slut vedrørende dette Spørgsmaal sige, at hvad vi have i Ret- ning af Tilsyn med Plejebørn, og hvad der er rigtigt og godt i saa Henseende, kunde vi for det første trænge til at faa skærpet. Men Tilsyn med Plejebørn er ikke nok. Der er Børn, som have natu- rlige Fædre og Mødre, der blive endnu daarligere behandlede end Plejebørn blive. For dem maa der være et Tilsyn, for dem maa der skabes et Værn, vi maa ikke stille os ligegyldige over for alle disse Tusinder af Børn, der ikke kunne beskytte sig selv, og hvis Skrig aldrig naa til os, ikke naa frem til Offentligheden, vi bør ikke lade disses Skrig uansede. Vi vide, de ere der, vi have ikke Materiale til at belyse, hvor omfattende disse forfærdelige Forhold ere, men vi vide, at de ere der, og jeg haaber, som sagt, at den høje Re- gering vil tage Initiativet til at fremsætte et Forslag i Overensstemmelse med den Betænkning, som Børnekommisjonen har udarbejdet.

Maa jeg saa, skønt det Spørgsmaal er blevet berørt af flere af Tingets Medlem- mer under den foregaaende Finanslovs- debat, med nogle Ord dvæle ved den Be- tænkning, der er fremkommen fra Tuber- kulosekommisjonen, og maa jeg sige i min Egenskab af Medlem af Byraadet for en af vort Lands større Byer, at vi vente derovre i Aarhus med Længsel paa, at den høje Regering skal fremsætte et For- slag i væsentlig Overensstemmelse med den Betænkning, som Tuberkulosekommisjonen har udarbejdet. I Aarhus have vi udsat Ombygningen og Udvidelsen af vore Hos- pitalsbygninger i Tillid til, at der snarest fremkommer et saadant Forslag. Det vides og erkendes af alle, at Tuberkulosen er en national Fare. Jeg ved ikke, hvorfor man tøver, og hvorfor Staten indtil nu ikke er bleven opfordret til at gøre sin Pligt. Naar vi Socialdemokrater have udtalt til dem, der arbejde paa, at den private Vel- gørenhed skulde løse dette Spørgsmaal, at den ikke vilde være i Stand dertil, og at Staten maatte træde til, saa er det blevet sagt over for os, at Staten arbejder for langsomt. Hvorfor arbejder Staten for langsomt? Hvad er det, der er Skylden deri? De ledende Mænd i Landstinget og i Folketinget, de ledende Mænd i Rege- ringen staa jo som Indbydere til og Med- lemmer af Nationalforeningen, ja, enkelte endog som Medlemmer af Nationalforenin- gens Centralbestyrelse, og i de Opraab,

der ere udstedte fra Nationalforeningen, lader man meget skarpe Udtalelser komme til Orde vedrørende Tuberkulosesagen. Jeg skal her minde om, at Nationalforeningen til Tuberkuloses Bekæmpelse har uddelt et Flyveskrift i Tusinder af Eksemplarer, og i dette Flyveskrift siger man om Tuber- kulosen, at den aarlig bortriver 6,000 Men- nesker. Vore tvende slesvigske Krige til- sammen, Krigen i 1848—50 og Krigen i 1864, kostede Landet omtrent det samme Antal faldne, 4,000 i forskellige Slag og Kampe. Men her er en Fjende, som aarlig kræver dette Antal. Har Land og Folk Raad dertil? Enhver give sig selv Svar paa dette Spørgsmaal! Og saa siger man: „Det er et Forræderi, at der er enkelte af Medlemmerne, der have meldt sig ud af Nationalforeningen, thi ingen Sag er større end den.“ Nu vel, siger jeg, hvad venter man paa, naar de Mænd, der staa bagved Nationalforeningen, Landstingets Grever, Landstingets Baroner og Flertallets Ordførere i denne Sal erklære, at det er en national Fare. Lad det da ogsaa blive en national Sag, lad ikke det private Initiativ være ene om at løse Opgaven. Det synes, som om alle store sociale Spørgsmaal skulle henvises til det private Initiativ. Naar vi have draget Spørgsmaalet om de arbejdsløse frem, har man peget paa det private Initiativ, naar vi have draget Spørgsmaalet om Friskole- børnenes Bispisning frem, har man sagt: Det er en Opgave, der egner sig for den private Velgørenhed, og naar vi have draget Børnespørgsmaalet frem, har man henvist til den private Velgørenhed. Og nu over for denne store Opgave, denne Nationalfare, har man delvis ogsaa henvist til det private Initiativ. Men det private Initiativ kan kun træde supplerende, støt- tende til. Det maa være Statens og Kom- munens Opgave at hjælpe alle de syge, og maa jeg sige her: Enhver tuberkulose- lidende har Krav paa Helbredelse. Disse syge kunne blive helbredede, nu vel, lad dem da blive helbredede! (Afbrydelse.) Det ærede Medlem ryster paa Hovedet. Ganske vist, der er tuberkulose, der ere saa haardt angrebne, at de ikke kunne blive helbredede, men de fleste af de Tu- sinder, der ere angrebne af Tuberkulose, kunne blive helbredede; Lægevidenskaben har i saa Henseende Midler til sin Raa- dighed. Hvilken frygtelig Skuffelse for de Tusinder er det ikke, at de ikke kunne blive helbredede som Følge af, at der ikke er Sanatorier. Jeg opfordrer derfor sam- men med de øvrige Medlemmer, der have